

מגזין בנושא פילוסופיה - תרבות - התנדבות

אקרופוליס

בהוצאת "אקרופוליס החדשה" בית ספר לפילוסופיה בדרך חיים

גיליון 65 • יוני - אוגוסט 2016

www.newacropolis.org.il

.....
רונן חלב
.....

קוראים יקרים,

פרננדו שוורץ בספרו "דרך האושר, הפילוסופיה החיה של סוקרטס" (בהוצאת אקרופוליס החדשה בישראל), מציין שלושה משברים בחייו של סוקרטס שהביאו אותו לגילוי האושר.

הראשון אירע כאשר תלמידו, אלקיביאדס, שהיה בן אצולה אשר עתיד גדול נועד לו, ניתק את היחסים עמו. מעבר לאכזבה הברורה, סוקרטס נוכח לדעת כי אי אפשר לאלץ אף אדם ללמוד או לעשות את העבודה שעליו לעשות, וכי רק זה שמוכן לעזור לעצמו יוכל לקבל עזרה.

המשבר השני אירע כאשר הכריז האורקל מדלפי שהוא, סוקרטס, החכם באדם. סוקרטס היה מופתע מאוד ומזועזע מקביעה זו, משום שלא כך חש בתוכו. לאחר זמן-מה הבין את פשר ההכרזה: הוא החכם באדם משום שהכיר בכך שהוא אינו יודע. הכרה זו הייתה רחבה יותר משל שאר האנשים סביבו, שחשו שהם חכמים אבל לא באמת הכירו בחוסר ידיעתם.

המשבר השלישי אירע בעת שסוקרטס הועמד לדין על ידי הנהגת אתונה בעוון השחתת בני הנוער, וסירב להצעה להציל את נפשו בתנאי שיחזור בו ממה שלמד כל חייו. זאת הייתה הזדמנות עבורו לחיות עד תום את הערכים והלימודים שהאמין בהם.

בשלושת המשברים הללו בחייו של סוקרטס הוא חווה מצב פנימי, שראוי שכל אדם המבקש להיות פילוסוף, אוהב חכמה, ישאף אליו.

זהו מצב המבקש מהאדם להיות צנוע ולהכיר ולכבד את הזכות ואת החובה של כל אדם לעצב ולהאיר את חברתו שלו בעצמו. זהו מצב המבקש מהאדם להסכים להכיר בחוסר הידיעה שלו כתנאי בסיסי להתפתחות, וזהו המצב שאולי יותר מכול מבקש מהאדם להעז להיות אחד ושלם, ולחיות ככל שהוא יכול בהתאמה מלאה לערכיו ולאמונותיו.

כאמור, כל אלו הם תנאים הכרחיים בדרך לאושר של האדם, אבל אולי יותר מכך אלו הם תנאים הכרחיים לביסוס של חברת בני אדם שיש בה צדק ותנאים מיטיבים להתפתחות.

זוהי דוגמה בסיסית לירושה של הפילוסופיה האנושית, הרלוונטית כל כך עבורנו גם אלפי שנים לאחר שנולדה, אבל עדיין נשארת ברובה עלומה ומסתורית היות שמעטים מאוד הם בני האדם המתייחסים אליה כעת. אנו, באקרופוליס החדשה בישראל, שמנו לנו למטרה לא להפסיק להתייחס אליה, משום שזו כבר נגעה בנפשותינו וברוחנו ולא נוכל עוד לעוזבה.

גיליון זה שאתם אוחדים בידכם הוא חלק מהמהלך לקרב את ירושת הפילוסופיה לכל מי שחפץ בכך.

אנו תקווה שתראו את היופי והטוב שיש במהלך זה.

פילוסופיה

4 **והיא שעמדה**
רון חלבי

6 **האם אתה פילוסוף?**
בחן את עצמך

8 **שערי האש**
אלעד פרוטר

תרבות

12 **שבועיים בעיר זרה**
ענת סלע

18 **ריקוד החיים**
חניתה מיטרני

21 **ספר טוב הכל טוב**
תמר בן שושן

22 **אתי הילסום**
קרן צ'רני, יסמין פיאמנטה

התנדבות

26 **Be the change!**
יותם ירושלמי

28 **גנדי – האיש שהלך לאור האמת**
אורון בר אילן

עורכת העיתון: **רעות פרידמן** עיצוב גרפי: **עפרה בהרב**, ליה שוורץ, **ענבל בורד**, קורין שוורץ, **נרית ארבלי** עריכה לשונית והגהות: **יפעת קלוגר**, **רינה בן עמי**, **ענת סלע**
עיתון אקרופוליס החדשה, עמותה ללא מטרת רווח מספר 0-12-144-58-012-58
רישיון עמותה מספר 5222 מנהל העמותה: **אלון ברזילי**
אי מייל מערכת: **magazine@acropolis.org**
תוכן המאמרים והמודעות בעיתון על דעת הכותבים ובאחריותם בלבד.

והיא שַׁעֲמָדָה

רונן חלבי

פיוט יפה זה כנראה מבקש לנסוך בבני העם היהודי שקט ואמונה ולהבטיח שלא משנה מה יאיים על העם, תמיד יהיה מוצא. כאשר מביטים על ההיסטוריה של העם היהודי, אפשר להבין מאוד את הצורך בהבטחה זאת...

אבל יש בפרשנות המקובלת של פיוט זה גם ביטוי לאתגר המתמשך שאנו מתבוססים בו. לחיים של יחיד ושל אומה, שמרכזם תודעה של ניסיון כליה מתמשך – יש מחיר.

מבלי משים ואולי עם, אנו יכולים להתבצר בעמדה של קרבן פוטנציאלי, וכתגובה נגד אינסטינקטיבית לעבור לתפקד כתוקפן.

האם לעד נרצה להמשיך לגדול ולגדל בצל התחושה שאנו כאן זמניים? שכל רגע עתיד מישוה לנסות לבלותינו?... אמנם ישנה ההבטחה שהקדוש ברוך הוא יצילנו מפני האיום המתמשך, אבל עם יד על הלב, מה זה אומר מבחינתנו? האם אנו רוצים לבסס את הקיום שלנו על חשש מתמיד שהרעה כבר מגיעה, גם אם אנו יודעים שבצידה יש אל טוב ומיטיב שידאג לנו?

הבעיה אינה בפיוט.

כמו בהרבה מישורים אחרים של

הקיום שלנו, הבעיה מקורה בצמצום

ובהסתפקות בפשט, בנראה של

הקיום, בשכבות החיצוניות הגסות

ובמה שביהדות חששו ממנו יותר

מכול – עבודה זרה.

קריאת ההגדה בפסח במפתח הפשט שלה מספרת סיפור היסטורי, ומומלץ שכל יהודי יתחבר אליו כחלק מתהליך עיצוב תודעתו. אולם הבקשה שכל אחד מהעם יראה את עצמו כאילו הוא עצמו יצא ממצרים, רומזת לאפשרות של עבודה עם מפתחות אחרים של הטקסט והטקס המדוברים.

על פי מפתחות אלו שביהדות, אפשר לשייכם לחלק של הדרש או הרמז, או אפילו הסוד (וביחד – פרד"ס). סיפור יציאת מצרים הוא סיפור אפשרי ומתמשך של כל יחיד באומה, ולכן של האומה כולה.

בפסח האחרון ישבתי כמיטב המסורת בליל הסדר סביב שולחן החג, וביקשתי להתחבר לרוח החג ולהצעותיו, מעבר לשפע המאכלים המגוונים והנפלאים שהיו מונחים לפניי.

הנושא הכללי מוכר ומהדהד – שאלת החירות והאפשרות של האדם להמשיך לצאת מעבדותו, כלומר לצאת בעצמו ממצרים. ועלתה בי שאלה: כיצד עם, היושב במשך שנים ארוכות בתחילתו של כל אביב, וקורא ודורש בשאלת החופש והצורך לקיימו באמת, ממשיך להתהלך באותם מחוזות בחיי היחיד וכך גם בחיי הקולקטיב?

טוב, יש כאן בוודאי הבחנה שלי שאנו אכן ממשיכים להלך באותן הדרכים, לזרוע את אותם הזרעים וממשיכים לקצור את אותן התוצאות.

אני לא יודע כיצד אתם חווים את מציאות חיינו כאן, בישראל 2016, אבל אני מודאג.

אני מודאג לא רק בגלל הקשיים הברורים הנחווים, אלא יותר בשל התחושה שחסרה תקווה וכבר לא ברור שאפשר אחרת.

האתגרים נמצאים בכל רמה. ברמות נראות וברורות וגם ברמות עדינות יותר. כיצד ואיך?

זה מתבטא במצב כלכלי לא פשוט עבור חלקים נכבדים באוכלוסייה, בפערים חברתיים ההולכים ונפערים בין שכבות שונות, במצב ביטחוני מעורער, בשחיתות ההולכת ותופסת חלקים נכבדים בחיינו הציבוריים, בחוסר בהנהגה, בפגעים מוסריים ואתיים ואולי בעיקר בחוסר בהירות התשובה לשאלה, לאן אנו הולכים? ומה קרה לאומת המופת שביקשה להיות אור לגויים?

כן, אני יודע שלא הכול קשה. יש דברים טובים ונפלאים שקורים על האדמה הזאת, ברור, אבל אני רואה מגמה מתמשכת של איבוד דרך.

אז כיצד זה קורה? והאם אפשר אחרת? בקשר לכך חזר והדהד בי הפיוט המוכר מאגדת הפסח:

וְהִיא שַׁעֲמָדָה לְאַבֹּתֵינוּ וְלָנוּ

שֶׁלֹא אֶחָד בִּלְבָד עָמַד עֲלֵינוּ לְכַלּוֹתָנוּ

אֶלָּא שֶׁבֶל דֹּר דָּוָר עֹמְדִים עֲלֵינוּ לְכַלּוֹתָנוּ

וְהַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מְצִילָנוּ מִיָּדָם

תמונה: Jose Murillo, Unsplash

ושאנו, במובנים רבים, ממשיכים לעשות את אותם הדברים ולכן ממשיכים לקבל את אותן התוצאות. אחר כך עלינו לחקור ולנתח באופן עמוק את הסיבות לתוצאות שאנו ממשיכים לקבל, ואז לדמיין מה אנו יכולים לעשות אחרת.

עלינו להעז לקחת את החופש לעשות אחרת. כל האתגרים שאנו רואים בחיינו, ברמת חיינו הפרטיים וברמת חיינו הציבוריים, קשורים אלינו. לנו יש הזכות, ואולי את החובה, לקחת אחריות על המצב ולדאוג להביא שינוי.

אי אפשר עוד לחכות רק לישועת האל, אי אפשר עוד לחכות למנהיג כזה או אחר שיקום, אי אפשר לשים עוד את מבטחנו בהבטחות של מנהיגים חסרים ומרוכזים בעצמם. עלינו לקחת אחריות בעצמנו!

מבחינה זאת, אין מדובר כאן במצב חדש. במהלך ההיסטוריה האנושית היו רגעים מגוונים מאוד של מצב האדם והאנושות, אבל ברור שרגעים אלו היו תלויים באדם, בהחלטות שלו ובמעשים שלו.

והיא שעמדה לאבותינו ולנו? אולי הגיעה העת להעז לראות גם אחרת... אולי הגיעה העת לבחור לעצב לעצמנו את החיים, ולא להסכים עוד למעגל בלתי נגמר של תוצאה ופעולה ותוצאה של עין תחת עין ושן תחת שן. אולי הגיעה העת לפקוח את עינינו לקדוש שבתוכנו, ואז אולי נמצא שהקדוש ברוך הוא הצילנו מהדבר היחיד שבאמת יכול לנו - אנו עצמנו.

זה אפשרי.

זה קרה וזה קורה, ודרושים בני אדם באשר הם כדי להעצים מהלך כזה.

על פי מפתח זה, יש לברר באופן מתמשך מהי מצרים שלנו היום, מהם תחומי העבדות שלנו ואיזה מהלך אנו צריכים להעז לעשות כדי להמשיך לצאת ממצרים ולהמשיך להשתחרר.

על פי מפתח זה, הכליה המאיימת על כל דור ודור ואף אינה פוסחת גם על שלנו, אינה כליה חיצונית דווקא, היא בתוכנו.

הסכנה היא הרבה מעבר לאיום על החיים הפיזיים, כי למרות חשיבותם והכרחיותם של אלו, אנו יודעים שבחיים יש הרבה מעבר להישרדות בסיסית.

ובתוך תהליך הפיתוח של החיים הפנימיים מצויה המשמעות של סדר הפסח והצעותיו (כמו של החגים והימים הטובים האחרים).

ואז הקדוש ברוך הוא יכול להיות לא רק אל מיטיב, נשגב ולא נתפס, אלא גם נוכח בתוכנו, והביטוי האפשרי לכך יכול להתגשם בבחירות שלנו בטוב, ביפה, בצודק ובנכון.

אולי הגיעה העת להעז לראות גם אחרת... אולי הגיעה העת לבחור לעצב לעצמנו את החיים, ולא להסכים עוד למעגל בלתי נגמר של תוצאה ופעולה ותוצאה של עין תחת עין ושן תחת שן.

קריאה כזו של החיים מבקשת מאתנו להיות ערניים יותר ואחראים יותר, ומפקידה בידינו את המפתח לכל שינוי אפשרי.

אז איך מתחילים?

ראשית עלינו להכיר במה שיש. לדעת שאיננו יודעים, להכיר בחוסר, להסכים להתערור ולהודות שיש בעיות,

בחן את עצמך האם אתה פילוסוף?

.....
אסף עטיה
ערכה: רעות פרידמן
.....

באחד ממשפטיו האחרונים טען סוקרטס כי חיים שלא נבחנו אינם ראויים למחיה. בימינו, כמעט בלתי נמנע להישאב למרוץ החיים – ההתרחשויות, האנשים שבאים והולכים, החשבונות שצריך לשלם, החדשות שצריך להתעדכן בהן והעבודה שצריך לסיים... אבל איננו נותנים תשומת לב לחיים עצמם, למה שנמצא מעבר לריצות ומתחת לפני השטח. התרבות המודרנית כמעט אינה מזמינה אותנו לעצור ולהתבונן פנימה, לכן חשוב שנעשה זאת בעצמנו!

**למה רק ללמוד על פילוסופיה, אם אפשר להפוך לפילוסוף של ממש?
עצור רגע, חשוב, בחן את החיים שלך, ואל תיקח שום דבר
כמובן מאליו:**

מה הם החיים האידאליים עבורך?

1. לפתח את החיבור והנתינה שלי לעצמי, למשפחתי, לסביבה ולעולם.
2. להימנע מכאב ומסבל ולשאוף להנאה.
3. להצליח בעבודה, עם המשפחה והחברים ובזוגיות.
4. אידאליים הם לאנשים נאיביים.

האם אנו אחראים לגורלנו?

1. לא, הכול קבוע מראש.
2. אני לא חושב על דברים כאלה.
3. אין גורל, הכול אקראי.
4. אנו יוצרים את הגורל שלנו, לכן אנו גם אחראים עליו.

מהי הצלחה עבורך?

1. להשיג ביטחון (כלכלי, פיזי ורגשי).
2. להצליח ולהגיע להישגים בכל תחומי החיים.
3. שיזכרו אותי כאדם יוצא דופן ולהשאיר חותם ייחודי.
4. להיות אדם טוב ושלם יותר ולהרחיב את ההכרה שלי.

אילו מהתכונות הבאות אתה הכי מעריך אצלך ואצל הזולת?

1. כוח / עוצמה.
2. הישגיות / תחרותיות.
3. חכמה.
4. אהבה / טוב לב.

מה מהדברים הבאים משפיע ביותר על דעותיך ופעולותיך?

1. מחקרים מדעיים מאת אנשי מקצוע טובים בתחומם.
2. רגשות ותחושות.
3. משפחה / חברים / קבוצת השווים.
4. למידה מניסיון העבר – ניסיון אישי וקולקטיבי, וכן אינטואיציה.

מה הדרך היעילה ביותר לדעתך להתפתחות רוחנית?

1. עולם הרוח לא מדבר אליי, אני לא מאמין במה שלא הוכח מדעית.
2. להקשיב לעצות של אנשים חכמים וללמוד מהם כיצד להיות אדם טוב יותר.
3. אני סומך על עצמי שאדע להתמודד עם כל אתגר כשיגיע.
4. עבודה פנימית וחיצונית בכל רגע ורגע ועם כל מה שהחיים מזמנים.

מהי משמעות החיים לדעתך?

1. אין משמעות, אני "זורם" עם מה שהחיים מביאים, רוצה ליהנות.
2. לחיות באופן רציונלי ומחושב כדי ליצור עתיד בטוח לי ולמשפחתי.
3. לפעול למען החברה והסביבה.
4. לבטא את הערכים שאני מאמין בהם ולחיות על פיהם.

האם יש סיטואציות שבהן זה בסדר לכפות את דעותיך על אחרים?

1. כן, באופן כללי הדעות שלי נכונות יותר משל אחרים.
2. כן, אבל רק כשאני בטוח שאני צודק.
3. לא, יכול להיות שדעותיי לא צודקות יותר משל האחר.
4. לא, השינוי לא מגיע מכפייה, אלא מרצון חופשי.

במה אתה משקיע את מרב זמנך ומאמצייך?

1. בית ומשפחה, עבודה, חברים, תחביבים.
2. עזרה לדולת.
3. מחקר פנימי וחיצוני לצורך התפתחות אישית.
4. לקדם את הערכים שאני מאמין בהם ולבטא אותם בעולם.

סוף דבר -

הקדישו כמה דקות להרהר בתשובותיכם. האם התשובות משקפות את חייכם? אתם שבעי רצון מהם? האם הייתם משנים משהו בחייכם או בתפיסת החיים שלכם?

האם יש לכם אומץ לעשות זאת?

אלעד פרוטר

שערי האש

איזו החלטה בלתי נתפשת! אפילו אם נתייחס להערכות המינימליסטיות ביותר, נמצא שמדובר ב-300 ספרטנים מול 250 אלף פרסים! יחס של כ-833 לוחמים פרסיים על כל לוחם ספרטני אחד.

בזמננו, החלטתו של המלך ליאונידס נשמעת מטורפת לחלוטין. בזמן שבו כל אחד "עושה לביתו", בזמן שבו מי שיש לו כוח והשפעה לרוב מנצל אותם כדי לחיות חיי בורגנות נוחים, ואילו החלשים וחסרי המזל נלחמים את מלחמותיו ומשלמים את מחיר נוחיותו - קשה לנו להבין מהלך כזה של מלך.

מה הוא חשב להשיג בשעה שיצא בראש מספר מגוחך כזה של לוחמים?
זו נראית כמו החלטה מטופשת, לא הגיונית, בלתי סבירה.
ותוצאותיה - בלתי סבירות עוד יותר.

ליאונידס ו-300 הגיבורים הספרטנים שמו את פעמיהם לעבר תרמופילאי - שערי האש, שטח אדמה צר הנמצא בין הים להרים. זהו צוואר בקבוק שדרכו חייב היה הצבא הפולש לעבור כדי לכבוש את יוון. כ-7,000 לוחמים נוספים מצבאות ערי המדינה השונות הצטרפו אליהם בדרכם, ויחד הם חסמו את מעבר הפרסים.

ההיסטוריון היווני המפורסם, הרודוטוס, מספר שמלך פרס שלח שליחים כדי לדרוש את כניעת הכוח הקטן שקם לו בדרכו. הוא ציפה לגלות קבוצה מפוחדת ומתוחה של אנשים אשר מבינים שהם כבר הובסו, אך במקום זאת הופתע לגלות את הספרטנים עסוקים בתרגילי ספורט שונים, כאשר כלי נשקם נמצאים במערות במרחק-מה מהם, כאילו היה זה עבורם עוד בוקר שגרתי. כאשר דרשו מהם שליחי הצבא הפולש להניח את כלי נשקם, ענה להם ליאונידס, "בואו וקחו אותם בעצמכם!".

במאה הרביעית לפני הספירה, על חופיה של יוון, התרחש אחד מהקרבות הגדולים וההרואיים ביותר בהיסטוריה האנושית. ארוע זה הפך לאחד מהסמלים המובהקים ביותר לעליונותה של הרוח האנושית על החומר, וצרב לנצח בזיכרון האנושות את שמם של ספרטה, לוחמיה הגיבורים, ומלכם - ליאונידס. ותתפלאו. אין זה עוד אחד מאותם סיפורי מורשת קרב המיועדים לחובבי האקשן. זהו סיפורו של הפילוסוף, של התלמיד, של כל אדם המחפש אחר האמת.

בשנת 480 לפני הספירה נחת בחופי יוון אחד מהצבאות הגדולים ביותר בעת העתיקה. היסטוריונים מתקשים לקבוע את מספר הלוחמים המדויק, אך ההערכות נעות בין 250 אלף ועד לכמה מיליונים של לוחמים, בני עמים שונים, שהרכיבו את האימפריה הפרסית האדירה. על פי כל מדד רציונאלי, ליוון הקטנה, שהייתה מורכבת מערי מדינה שנהגו להילחם בינן לבין עצמן, לא היה שום סיכוי לעמוד מול עוצמה כזו, והיא נראתה כפרי בשל נוסף שייפול בקלות לידי צבאות האימפריה. עמים רבים וחזקים כבר הניחו את נשקם בפני הפרסים לפני כן. יוון הייתה רק עוד גרגר אבק בדרך.

האווירה הכללית ביוון הייתה של חרדה וייאוש. נראה שהעתיד לבוא הוא בלתי נמנע, ומספר ערי מדינה כבר סיכמו על תנאי כניעתן עוד לפני שהכובש הפרסי הניח את כף רגלו על חופי יוון. ואז, ולפתע, קרה דבר בלתי צפוי. מתוך האפלה הגיחה קרן אור בוהקת וחזקה. מגדל האור שממנו יצאה הייתה העיר ספרטה, שם בחר המלך ליאונידס 300 מהלוחמים המובחרים של ארצו, ויצא בראשם כדי לעצור את התקדמות הפרסים.

התקווה בקרב ערי יוון. כשהדוגמה האישית של ליאונידס ו-300 הלוחמים שורה עליהם, התאחדו היוונים, ובראשות ספרטה הקימו צבא שמנה כמה עשרות אלפי לוחמים ויצאו לקראת הצבא הפולש, שעדיין היה גדול פי שלושה מצבאם. בקרב שנערך בפלטאיה, הפרסים הובסו.

היכן הוכרע הקרב? היכן הוא הוכרע באמת? בפלטאיה? בתרמופילאי? לא. הוא הוכרע הרבה לפני כן.

מוריהי אואשיבה, מאסטר אמנויות הלחימה שייסד את אמנות האייקידו, אמר: "הניצחון האמיתי - ניצחון עצמך!". חז"ל, במקום אחר ובזמן אחר, לימדו אותנו: "איזהו גיבור? הכובש את יצרו!". למה הם התכוונו?

והפרסים ניסו. גל אחרי גל של הצבא האדיר הסתער על הספרטנים ובני בריתם, שהתבצרו במעבר שערי האש, וגל אחרי גל נשבר על חומת גבורה אנושית בלתי נתפשת.

על פי התפישה המטריאליסטית, שלפיה כמות החומר היא הדבר היחיד המשנה, הקרב היה אמור להימשך מספר דקות. אך המציאות אינה בנויה רק מחומר. החומר הוא רק הצל הגשמי של הרוח הנצחית. בפועל, הקרב נמשך כמעט שבוע, ובמהלכו ספג הצבא הפולש אבדות עצומות שמנו כמה עשרות אלפי חללים, וככל שחלף הזמן, החלה רוחו להישר. בדרכם לקרב נאלצו חיילי האימפריה לעבור מעל גופות חללים כה רבים מצבאם, עד שכאשר הגיעו לחזית, כבר הכריע אותם הפחד.

אך אין זה סרט הוליוודי זול - הפרסים מצאו לבסוף דרך המאגפת את הצבא היווני. כאשר הבינו המתבצרים שאויביהם עתידים להקיפם ושאפסו כל הסיכויים, נסוגו מרבייתם בחזרה לערי המדינה שלהם. אך לא הספרטנים. יחד עם ליאונידס הם נשארו והחזיקו בשערי האש. ושם, הם מתו בקרב הרואי אחרון.

מה השיג ליאונידס בקרב זה? האם לא היה זה מטופש להילחם כאשר אין כל סיכוי לניצחון? מדוע הקריב את חייו ואת חיי לוחמיו? החשיבה המטריאליסטית אינה מסוגלת להבין זאת.

ייתכן שליאונידס ידע משהו הנסתר מאחרים. ייתכן שידע שהנשמה האנושית חזקה יותר מהגוף, ושאם מעצים לתת לה את מושבות המרכבה שלנו - הרוח תגבר תמיד על החומר.

ליאונידס מת, ואיתו מתו 300 הגיבורים הספרטנים. הצבא הפרסי המשיך קדימה. אותם 300 לוחמים פסו מן העולם ואויביהם נשארו בחיים. למרות זאת, הניצחון היה שלהם. הפולשים מעולם לא הצליחו לכבוש את יוון, ואילו ספרטה, כמו ערים רבות אחרות, נשארה חופשית.

הידיעות אודות האבדות הכבדות שספגה האימפריה מול כוח יווני כה קטן, התפשטו כמו אש בשדה קוצים והציתו מחדש את להבות

האם אין עומדים מולנו צבאות צללים אדירים? הפחד ללכת אחרי האידיאל ולא להיכנע לשאליות המטריאליסטיות הנפוצות כל כך היום; הפחד לא להיות כמו כולם; הפחד להוריד מסכות; הפחד לאהוב; הפחד לחלום; ההתמכרות לנוחיות; ההיאחזות בביטחון האשלייתי שהחומר מעניק; הפחד משינוי פנימי ועמוק. שערי האש נמצאים לפנינו, מוכנים לשרוף את כל האשליות הזמניות ואת כל המסכות.

יהיה זה מטופש לצאת לקרב חסר סיכוי. איש לא יבין אותנו. עדיף להיכנע מראש ולהסכים לחיי שגרה בינוניים ונוחים, כפי שעושים כה רבים סביבנו.

אך מתוך האפלה והבלבול, המגדלור עודנו מאיר. מזכיר לנו שאנו יכולים להיות יותר ממה שאנחנו חושבים; מזכיר לנו שהאדם האמיתי אינו רק בשר ודם; מזכיר לנו את כוחה של הרוח האנושית.

אז קדימה – להסתער!

מקורות: שערי האש – סטיבן פרספילד
תמונות: Fotolia

החכמה העתיקה מלמדת אותנו שקיים רק קרב אחד שיש לצאת אליו, והניצחון בו הוא הדבר החשוב היחיד. אין זה הקרב שאליו יוצאים כדי לכבוש אחרים. זהו הקרב המתרחש בלבו של האדם כדי לכבוש את עצמו. זה הקרב נגד הפחד, נגד השנאה, נגד התשוקות הנמוכות. הקרב של החלק האנושי שבאדם נגד החלק החייתי שבתוכו. ואין קרב אחר זולתו.

היכן הוכרע הקרב על יוון? הוא הוכרע בלבם של ליאונידס ו-300 לוחמיו; הוא הוכרע כאשר הם בחרו לצאת לקרב נגד כל הסיכויים; הוא הוכרע כאשר הם בחרו לצעוד אל מותם הוודאי כדי שהאידיאל שהם האמינו בו יחיה אחרים; הוא הוכרע כאשר הם ניצחו את הפחד, את הספקות ואת הביקורת; הוא הוכרע כאשר הם ניצחו את אין-ספור התירוצים שוודאי עלו כדי להניאם מדרכם. אולם הם בחרו להישאר נאמנים למלכם ולצעוד אחריו להיכן שיובילם.

אין זה הקרב שאליו יוצאים כדי לכבוש אחרים. זהו הקרב המתרחש בלבו של האדם כדי לכבוש את עצמו.

באותו רגע זכתה יוון בחופש. אותו ניצחון פנימי הוא זה שהתווה את ההיסטוריה שאנו מכירים. האם סיפור גבורה כזה יכול להתקיים רק לפני מאות שנה, או רק באולפני הקולנוע? האם הלוחם האמיתי יכול להיות רק זה אשר חובש קסדה, רוכב על סוס ואוחז בחרב? אם כן, מדוע סיפורי גבורה כאלו כה נוגעים בנו? מדוע הם מעוררים השראה בנו, הנוסעים במכוניות ממוזגות וחמושים בטלפונים סלולאריים?

גבורתם הנצחית של ליאונידס ו-300 לוחמיו מלמדת אותנו על מהותו של הלוחם הפנימי. זהו ה"קשטריה" של ההודים, "איש הכסף" של אפלטון, ההרפתקן, הפילוסוף, מחפש האמת. הגיבור הנמצא בכל אחד מאיתנו.

מקום-טוב

השכרת כיתות לימוד מאובזרות, חדרי ישיבות
אולם כנסים, אולם תיאטרון, דוג'ו וקליניקה

מקום-טוב בתל אביב ריב"ל 5, 054-240-7222
www.makomtov.org.il info@makomtov.org.il

שע בועיים

ענת סלע

סיפור אמיתי

בעיר זרה

01.

מחילות כפיים לטייס שהביאנו עד הלום

טיסה מוזלת לאירופה מכילה את כולנו, בני דתות שונות היושבים בארץ, רווקים, זוגות ובעיקר משפחות. אמצע אוגוסט, חם מאוד, הקייטנות הסתיימו וכל הנוסעים מחפשים מפלט מהחום.

חברת התעופה אינה ישראלית, ובכל זאת, כאשר הטייס מנחית את המטוס בצורה מושלמת, מתעוררים בי הרצון וההרגל למחוא לו כפיים. כי הפעם זה היה, לפי דירוג שלי, מעשה אמנות. בעודי שוקלת את מחיר המבוכה האפשרית, בשורה שלי פוצח גבר ערבי-ישראלי במחילות כפיים רמות וסוחפות, וכולם נענים לו בהד נלהב. ברגע הזה – כולנו ישראלים, כי מי עוד מוחא כפיים לטייס לאחר נחיתה?

מאוחר יותר אנו מחליפות רשמים הנוגעים למנטליות עם ידיד איטלקי. על הביורוקרטיה המקומית הוא אומר – This is the Italian way... על הווכחנות הישראלית אני אומרת Hard negotiators, אבל גם בזה וגם בזה אין ייחודיות.

יש דבר שהוא לגמרי ישראלי, אני אומרת לו; כשאתה על מטוס, והטייס מנחית נחיתה מושלמת – כולם מוחאים לו כפיים. באמת? מופתע ידידינו, זה לגמרי איטלקי, לא רק לטייס מוחאים כפיים, אלא גם לנהג אוטובוס לאחר נסיעה ארוכה.

אני נוסעת ללוות את בתי, צליל, שתלמד במשך שנה באיטליה.

אירוע מרגש עבור כולנו ובמיוחד עבורה, שעוזבת עבודה, משפחה וחברים, ונוסעת להגשים חלום.

לרשותנו זמן קצוב המיועד להתארגנות וגם לסוג של הטענה אנרגטית שלי אותה ושלה אותי, סוג של ביחד מיוחד מאוד.

מעבר להתרגשות ולחששות המובנים מאליהם, המעבר לארץ אחרת מהווה הזדמנות לצאת מתבניות מחשבה והרגלים; הזדמנות לפגוש את ה"אני" כ"אחר", זר לסדרים הדתיים, החברתיים והתרבותיים המנחים את חיי המקומיים; הזדמנות להתנסות בגמישות ולבחון עמדות והגבלות שנרכשים במהלך השנים.

לי, אתה יכול לשמור לי רגע על הדברים? עם כל הזהירות שאנו נוקטים בארצנו עם חפצים, מקורם, יעדם, מי שארז אותם וכו', זו עדיין פנייה אפשרית. בפיאצה ווקיה היא נענית בחיוב, אולי משום שהיא כה יוצאת דופן עד שאי אפשר לסרב לה, ואולי מפני שהיא כה אנושית.

04.

יפה או מסוכן?

לקראת פרידה הרגשות גואים ומראת הנפש מתעוותת. חשש, עצב והתרגשות מתערבבים. צליל ואני צועדות עם מפה כדי לראות היכן היא עתידה לגור וללמוד למשך שנה. דרך מסך הדאגה הרחובות המתעקלים הולכים ונעשים צרים יותר, וכתובות גרפיטי תופסות מקום רב יותר על הקירות. חמש נשים בחיג'אב חולפות ברחוב, שלושה גברים אפריקנים יושבים על שרפרפים בפתח מספרה ומראת הנפש מתעוותת עוד קצת.

"מאיפה את גבירתי, אם מותר לשאול?", היא משיבה בשאלה שניתן לפרש בכמה דרכים, כולן מובילות להיותי זרה לתרבות המקום.

אני מדמינת את צליל חוזרת הביתה בשעת לילה מאוחרת מלימודים, ברגל או על אופניים. האם תהיה בטוחה כאן? אנו מגיעות לבניין יחד עם הדוור ומנצלות את ההזדמנות להיכנס אחריו לחצר הפנימית. דרך מסך הדאגה הבניין נראה ישן, מתפורר, המרפסת הים-תיכונית הפנימית המקיפה את כל הקומה נראית לא בטוחה. איך יוצאים מזה עכשיו?

אני מתקשרת לבן זוגי, שיחיה, לחלוק את הרשמים. הוא מקשיב ולא מבין. אבל מה מפריע לך? הוא תמה. מה נראה לך מסוכן? אני צריכה להזכיר לעצמי שהזהירות המתבקשת ברחובות דרום תל אביב בשעת לילה אינה קשורה לכאן, שהנשים בחיג'אב אינן מתעניינות בזהותנו ואין כאן סיבה לקונפליקט.

למחרת נאות בשמחה ידידנו האיטלקי לבוא

02.

Bon Ferragosto

בעיר העליונה של ברגמו הפעמונים משכימים ב-7:30 בבוקר, ולא חדלים לציין כל שעה ומחציתה עד 22:00 בלילה. אז מתחולל מעין קונצרט של 100 פעמונים, והתושבים מסתגרים ללילה.

ב-15, כך מסבירה לנו נציגת מודיעין תיירים, תתקיים חגיגת Ferragosto. זהו יום חג לאם הגדולה, מריה. מה קרה בקשר לאם הגדולה ב-15? אני שואלת את הנציגה, כדי לכבד, להבין, להתחבר. מה זאת אומרת? היא מביטה בי בתמיהה, יש כמה מועדים בשנה שבהם חוגגים לאם הגדולה, וזהו אחד מהם. כן, אני מקשה, אבל למה ב-15? אני רואה שאני מאבדת אותה. מאיפה את גבירתי, אם מותר לשאול?, היא משיבה בשאלה שניתן לפרש בכמה דרכים, כולן מובילות להיותי זרה לתרבות המקום.

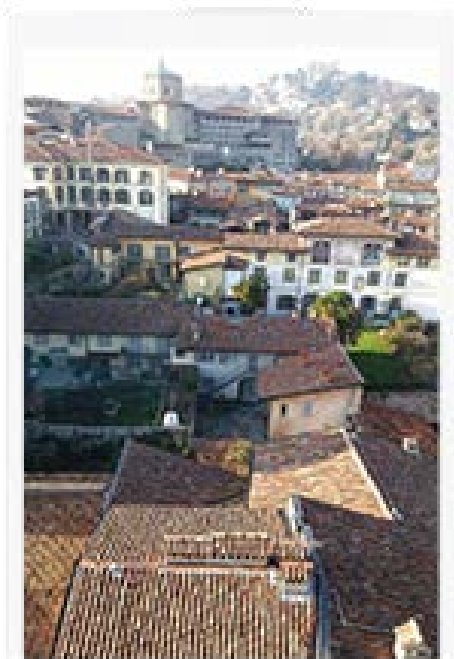
חיפוש אינטרנטי מעלה ש- Ferragosto הוא במקורו פסטיבל פגאני (טרום נוצרי), שנועד לציין את סיום העונה החקלאית. סוג של שמחת קציר, המוכרת גם כ- Onahm בקראלה שבדרום הודו, ויש להניח שגם במקומות נוספים. כך בעבר הרחוק, במקומות שונים בעולם וגם בהווה: גם אם לא זוכרים ממש מדוע, שמחת הקציר היא שמחה.

03.

חריגות בנוף המקומי

קפה דל טאסו, בפיאצה ווקיה, צליל ואני פותחות מחשבים ניידים לעבודה באמצעות ה-Wi-Fi המקומי. אף אחד מהיושבים לא מתעסק אפילו עם טלפון. האנשים שקטים, אטיים, שותים את הקפה עם כוונה, מחליפים מילים. שאלה אילמת עומדת באוויר – מי הנשים האלה? מה עושים בבית אם כאן פותחים מחשב?

צליל נשארת שעות כדי להשיג מסמך שיורד לאט בקצב ה-Wi-Fi המקומי. מאחר שהיא לבדה, אין מנוס אלא לפנות לאחד המקומיים שעדיין בוהה בפלא הזה – מחשב נייד בבית קפה. סלח

איתנו לבדוק את השכונה. הוא כבר ערך תחקיר מקדים בקרב חבריו, ויש לו בשורות: זו שכונה לשימור, שקטה מאוד ונעימה, ואין שום סיבה לחשש. בעיניו, הרחובות המתעקלים יפים יותר מרגע לרגע, ומראה החצר הפנימית "של פעם" מאיר את פניו. Ma che bello הוא מתפייט, מקסים! פשוט מקסים. לצידו, ובאישורו, אין מי-יודע-מה גראפיטי. הכול נראה יפה, שקט ורגוע.

מושלם!

04.

דאמאם! דאמאם!

שוב טיסה מוזלת, והפעם בכיוון ההפוך. בתחנת ביניים אני קוראת ספר ומרימה את ראשי מדי פעם לסקור את הסביבה. לפתע אני מגלה שאני יושבת בתוך קבוצה גדולה של נשים, עטופות

המטוס יחכה. אחד אחד ואחת אחת, מי שמסיים את התפילה קרב אל השער, ללא חיפזון.

את הראש, האולם כמעט ריק. מאחוריי, בסמוך לקיר הזגוגית, כורעים כל הגברים, כולל ילדים, לתפילה. מן הצד השני, בצמוד לקיר הפנימי, כל הנשים בשחור כורעות לתפילה. דאמאם! דאמאם! חוזר וקורא דייל בפתח השער. מסתבר שדאמאם היא עיר בערב הסעודית. איש לא מתקרב. דאמאם! דאמאם! הוא ממשיך עוד ועוד ללא ליאות. המטוס יחכה. אחד אחד ואחת אחת, מי שמסיים את התפילה קרב אל השער, ללא חיפזון.

האם גם הם מוחאים כפיים לטייס שמנחית אותם בשלום?

CINEMA CONCEPT

סינמה קונספט הינה חברה העוסקת בייעוץ, תכנון, מכירה והתקנה של מערכות אודיו-וידאו, קולנוע ביתי ובקרה חכמה, והופכת את הבילוי בבית לחוויה. במגזר העסקי אנו מתמחים בשילוב מערכות מולטי-מדיה בחדרי ישיבות, והתקנת מערכות אודיו-וידאו בחנויות ובמקומות בילוי.

המותגים שלנו הם של מיטב היצרנים בתחום מערכות האודיו והקולנוע הביתי, ולקהל לקוחותינו אנו מציעים רק את המערכות שאנו מאמינים באיכותן. בשלב ההתקנה אנו מקפידים על שימוש בצידוד התקנה מתקדם, רמת גימור ללא פשרות ושמירה על סביבת עבודה אסתטית ונקייה.

לפגישת יעוץ ללא תשלום, אנא צרו קשר: 054-6601543, info@cinema-concept.co.il

בקרו באתר שלנו: cinema-concept.co.il

באתי לגלות באתי לשנות באתי להיות

קורס מבוא 16 מפגשים מרתקים
של חכמה מעשית ממזרח ומערב

מועדי פתיחת קורס "פילוסופיה כדרך חיים" בסניפים:

19/07/16	יום ג'	חיפה ✓
07/06/16	יום ג'	ירושלים ✓
20/06/16	יום ב'	כפר סבא ✓
30/08/16	יום ג'	תל אביב ✓
13/06/16	יום ב'	תחילת השיעור: 20:00

* כשבועיים לפני פתיחת הקורס מתקיימות הרצאות היכרות בכניסה חופשית.
לפרטים פנו לסניף הקרוב אליכם.

פירוש הנושאים הנלמדים בקורס "פילוסופיה כדרך חיים"

9. צורות ממשל שונות

מהמלך – כהן ועד לאנרכיה, הצורות השונות לארגון המדינה והחברה המסורתית מול החברה המודרנית. לידתה של הדמוקרטיה ביוון העתיקה ומאפייניה הפילוסופיים.

10. הדרך למסתורין

התפקידים המסורתיים בחברות עתיקות – ילדות, בגרות וזקנה.
הדרך למסתורין: חניכות שבטית, מיסטית ומאגית.
המסתורין כתהליך חינוך שלם.

11. דיאלוג פילוסופי

דיאלוג בנוסח יוון העתיקה, והתנסות משותפת ב"קרמה יוגה", שילוב של "תורת העין והלב".

12. כשמיתולוגיה והיסטוריה נפגשות

ההיסטוריה כזיכרון העבר והמיתולוגיה ככלי המעניק לה משמעות וכיוון.

13. הסוד של הסמלים

הסמלים מאפשרים את הקשר לרעיונות מופשטים. דוגמא: עץ החיים בקבלה, הנו עץ של סמלים המבטאים רמות שונות באדם וביקום. באמצעותו ניתן ללמוד על תהליך הבריאה של האדם והעולם.

14. גלגל החיים

היוגות ההודיות, המעבר לעידן הדלי, האם הוא יוביל לרנסאנס רוחני? מה ניתן לצפות מה"עידן החדש", ומה הוא לא יהיה.

15. ניצוץ התודעה באדם

מהו האדם באמת – המיתוס של פרומתאוס ומשמעותו. מהו העתיד האנושי?

16. סיכום – איפה אנו ולאן ממשיכים?

סיכום הרעיונות המרכזיים והצצה אל לימודי ההמשך, המציעים את הצעד הבא לשינוי.

במהלך הקורס יתקיים מפגש של שיחות אישיות עם המשתתפים וסמינר תרגילים חוויתי.

הרצאות היכרות בכניסה חופשית.

פרטים על הקורס באתר:

www.newacropolis.org.il

1. דע את עצמך

רמות ההכרה הקיימות באדם, על פי מורשת המזרח והמערב. מה זמני ומה נצחי בתוכנו?

2. קארמה יוגה – המעשה הנכון

הדרך להשגת החופש לפי ה"בהגוודגיטה" – ספר החוכמה של הודו העתיקה וסיפורו המופלא של ארג'ונה הלוחם. גלגולי נשמות, דהרמה, קארמה, הצורך לזהות את המעשה הנכון והדרך להגשמתו.

3. בודהא והדרך לשחרור עצמי

ה"דהאמאפאדה" – תורתו של בודהא והאפשרות המעשית להבחין בין מציאות לאשליה, ולהשתחרר מהסבל.

4. לשמוע את "קול הדממה"

"קול הדממה" – ההוראות לצועדים בדרך על פי הבודהיזם הטיבטי.
כיצד להתכונן למסע רוחני ולהתגבר על המכשולים הניצבים בדרך.

5. כלים לחיים – היום כמו בעולם העתיק

המושג "סדר" על פי כתביו של קונפוציוס.
הערך העליון וה"מעלה", כאמצעים להשגת האושר על פי אריסטו.
"מעאת" – מושג ה"צדק" ממצרים העתיקה, כיצד לממש את הפוטנציאל ולהשפיע על העולם.

6. האמן, המאוהב והפילוסוף – מי אתה?

שלוש הדרכים להתפתחות על פי פלוטינוס והתנועה הכפולה של הנשמה.
מושג האחריות האינדיבידואלית בפילוסופיה של הסטואיקנים.

7. האור בקצה המערה

היציאה מחושך לאור ומבערות לחכמה, על-פי מיתוס המערה של אפלטון. מיהו פילוסוף, מיהו פוליטיקאי? מה תפקידם כיום?

8. צדק חברתי

הפוליטיקה כמדע העוסק בביטוי האתיקה בחברה. תפיסת הצדק והחינוך של אפלטון והמחלוקת בינו לבין אריסטו.
מורשתו של פיתגורס – בית הספר האחרון למסתורין במערב.

ריקוד החיים

.....
 חניטה מיטרני
 איירה: ליה שוורץ

היא לא ריקוד.

כאשר יש רצף של תנועות, והדגש הוא על הדרך שבה הן מתבצעות – אז נוצרת החוויה השלמה של המחול. דמיינו לרגע מה הופך תנועה על במה ל"ריקוד" לעומת תנועות יומיומיות של הליכה ואכילה... זה ההבדל בין תנועה "סתם" לתנועה מכוונת, מחושבת ומדויקת!

האם יש בקוסמוס כיוון ומחשבה?

בכתבים הטיבטיים העתיקים, כתבי דזיאן, מתואר תהליך הבריאה בערך כך – בנצח השביעי והאחרון, מתוך החושך האינסופי, ומתוך הנשימה הנצחית שלא יודעת את עצמה, כאשר

"אם יש בנמצא צופה המצוי מרחק"

שנות אור רבות מעמנו שיביט

אל השמש, הוא לא יוכל לראות

את כוכבי הלכת אך יוכל להבחין

בריקוד המורכב של השמש סביב

מרכז הכובד שלה..."

הגיע הזמן והלב נפתח, הרטט נוגע בכל, בזרע ששוכן בחשיכה ובחשיכה שנושמת על מי החיים הרדומים. באמצעות הרטט, החשכה הופכת לקרן אור, שמרטיטה את הביצה הבתולית ומולידה את הזרע הזמני. השלושה נופלים לתוך ארבע והמהות הזוהרת הופכת לשבע.

בחכמת הקבלה מופיע תיאור דומה של יציאה מהנצח (מהאין סוף) ובאמצעות תנועה של אור (בקבלה – מתואר כתנועת ברק) יש פיצול לאחד, לשלוש, ארבע, שיוצרים שבע, עד לספירה העשירית, שמסמלת את יצירת החיים.

כמו בטיבת העתיקה גם בחכמת הקבלה התנועה היא לא רנדומלית, היא נעה בסדר מסוים, מתוך נצח אינסופי לצורה סופית, מכאוס לסדר, מ"שום דבר" או מ"הכל" ל- אחת, שתיים, שלוש, ארבע. המספרים יוצרים צורות מסוימות, עם קשרים שיוצרים משיכה ודחיה ולכן תנועה, ואז חזרתיות ומקצב.

בואו נסתכל לדוגמה על ונוס וכדור הארץ שמסתובבים סביב השמש – המסלולים שלהם נפגשים בנקודות מסוימות, המחזור חוזר על עצמו שוב ושוב באותו יחס, וכאשר מחברים את נקודות המפגש – נוצר הפנטגרם, צורה של

חורחה אנג'ל ליברגה, מייסד "אקרופוליס החדשה": "כל היקום רוקד בטקס אדיר של חיים והרמוניה".

"אם יש בנמצא צופה המצוי מרחק שנות אור רבות מעמנו שיביט אל השמש, הוא לא יוכל לראות את כוכבי הלכת אך יוכל להבחין בריקוד המורכב של השמש סביב מרכז הכובד שלה... המורכבות של אותו ריקוד, תבדיר לו, שמדובר בכמה כוכבי לכת שהשפעה המצטברת של המסה שלהם, מרחקם ושינוי מיקומם במסלולם סביב השמש, גורמים לריקודה בחלל..." (יגאל פתאל, מנהל מצפה הכוכבים בגבעתיים ויושב ראש האגודה הישראלית לאסטרונומיה)

לאורך ההיסטוריה האנושית, מהעת העתיקה ועד לימינו, מדענים ואנשי רוח תארו את התנועה בקוסמוס – כריקוד. מדענים כגון אלברט איינשטיין, פ. קפרה (כותב הספר "הטאו של הפיזיקה") ויגאל פתאל, פילוסופים כגון אפלטון ופלוטינוס, תארו את תנועת הכוכבים בחלל ואת היווצרותם של עולמות, כריקוד הרמוני שנע למקצב שאנחנו לא מבינים, שנע למנגינה שאנחנו לא יכולים לשמוע. גם במסורות עתיקות, הבריאה והמחול משולבים זה בזה. האל ההודי שיווה נטר'ג' (Nata-מחול, Raja-מלך) הוא אבי הבריאה וגם אדון המחול. נטר'ג' רוקד את ריקוד הבריאה הכולל את הניגודים המשלימים היוצרים את הבריאה – היצירה וההרס, האש והמים, האיזון וחוסר האיזון, החומר והרוח – הסינתזה של ביטויי החיים. הריקוד האלוהי שלו מגלה את סוד החיים, התהליך האינסופי של התנועה המחזורית. סיפור הבריאה (המפץ הגדול) בתרבות מצרים העתיקה מתואר ממש כמו כוריאוגרפיה של להקת מחול עכשווית: האלה נות הסתחררה ולכן העניק לה אביה, האל רא, את הכוכבים, נות החלה לרטוט ולרעוד, והאל רא ציווה על אחיה שו להניף אותה ולייצב אותה מעליו.

ממצרים העתיקה ועד למצפה הכוכבים הישראלי, האם זוהי רק מטפורה? מה הסיבה שבריאת העולם ותנועת הכוכבים מתוארות כריקוד? תנועה בודדת היא לא מחול. תנועה פונקציונלית

בחיים שלנו. כאשר יש התאמה בין כל החלקים של חיינו, גם אם לרגעים, אנחנו רוקדים את החיים, חווים שזה אפשרי!

כל דבר יכול להיות ריקוד אם הוא יפה, טוב והרמוני ונעשה עם כוונה, כל אחד יכול לרקוד אם הוא פותח את הלב ומעז.

ואסטיקה, הכוכבים לא נעים "סתם" במסלול, הם נעים בצורה הרמונית (ממליצה לצפות בזה באינטרנט באמצעות מילות חיפוש - ארץ, ונוס ושמש, באנגלית).

צורות הנדסיות פשוטות נוצרות בעקבות היחסים שבין הגופים שנעים והתנועה היא פשוטה ולא מורכבת אבל היא - מתואמת, הרמונית וקצבית - כאוס הופך לתאוס, חוסר הסדר והפיזור, מתארגנים במחזוריות ובסדר. זה בא לידי ביטוי בגלי הים, שנעים שורות-שורות, מתפשטים בצורת V, מתפזרים כלפי חוץ במעגלים או בספירלות. זה בא לידי ביטוי בעולם החי, בדבורת הדבש שרוקדת בשמיניות, בפיתולים ומעגלים, וכך משתפת את שאר הדבורות במידע על הכיוון והמרחק לשדה פרחים, ציפורי

תנועה בודדת היא לא מחול. תנועה פונקציונלית היא לא ריקוד. כאשר יש רצף של תנועות, והדגש הוא על הדרך שבה הן מתבצעות - אז נוצרת החוויה השלמה של המחול.

האלבטרוס שרוקדים את ריקוד החיזור, במפגש המחודש עם בן הזוג, לאחר שנתיים של נדודים, הדולפינים שמסתחררים באוויר, וזאבי הערבות

המונגוליים ש"רוקדים" במעגלים. ד"ר אהוד אלטמן ממכון וייצמן* אפילו מדבר על חלקיקים ש"רוקדים" - אטומים המקוררים לטמפרטורה הקרובה לאפס מוחלט, מאבדים את התכונות ה"חלקיקיות" שלהם, מתנהגים כגלים ו"רוקדים" באופן מתואם.

גישות מסוימות גורסות שהאדם הוא עולם קטן, מיקרוקוסמוס, שהוא תעתיק של הקוסמוס, ולכן בפוטנציאל שלו יכול לבטא את אותה חוקיות ולרקוד את אותו ריקוד קוסמי. אלא שהאדם מוזמן לעשות זאת עם בחירה והכרה, ולא באופן אינסטינקטיבי כמו שפועל הטבע. אנחנו מוזמנים לרקוד את חיינו - באמצעות הרמוניה בין המעשים, המילים, הרגשות והמחשבות שלנו, הרמוניה בין המהות העמוקה שלנו - לבחירות

* הציטוט מתוך: מגזין "המכון, חדשות מדע בשפה ידידותית", גיליון 46, מרץ 2007.

תמר בן שושן

ספר טוב הכל טוב

בפינה זו נציג בפניכם ספרים מיוחדים ומעוררי השראה, בהוצאת אקרופוליס החדשה. הספרים נוגעים בתחומי עניין מגוונים, כגון פילוסופיה, אומנות, רפואה, היסטוריה, ביוגרפיות, ספרי הרפתקאות וספרות מודרנית. הספר הראשון אותו נציג בגיליון זה: **"רפואה לגוף ולנשמה"**, קשור לתחום הרפואה העתיקה והמודרנית. להלן סקירה קצרה של הספר, והמלצה של אחת הקוראות.

תקציר והמלצה

הספר הינו מסע מרתק בעקבות מסתרי הריפוי, החל ממצרים העתיקה, דרך מקדשי הרפואה ביוון, שבועת היפוקרטס ועד למדע הרפואה המודרני. ד"ר אלצ'ינה חושף את סיפורם של מרפאים גדולים בהיסטוריה, כדוגמת הרמב"ם, פרצלסיוס ואבן – סינא, ומאיר מחדש מציאות שבה הרופא היה כהן, המנהיג הרוחני של קהילתו, איש של אתיקה, מסירות וצניעות, ובו בזמן גם פסיכולוג, אלכימאי ואומן. זהו אוסף של הרצאות שנתן ד"ר אלצ'ינה בנושאים שונים ומגוונים, שנאסף לספר.

החווייה המרכזית בקריאת הספר, הייתה בעיקר חוויה. לא על כל ספר אפשר לומר זאת, במיוחד כשמדובר בספר עיוני-מדעי, שהוא ללא עלילה סוחפת או מטלטלת. תיאוריו של ד"ר אלצ'ינה את הרפואה העתיקה, לקחו אותי לטיול במקדשי הרפואה ביוון ובמצרים העתיקה, ולביקור מעורר השראה במרפאות של הרופאים הגדולים בהיסטוריה. למדתי על תפיסות הרפואה במזרח ובמערב, על האפשרות לרפואה אינטגרטיבית,

המכירה בערך של הניסיון והידע העתיק כמו ידע המרידיאנים והצ'אקרות, לצד הכרה בערך המחקרים האחרונים ברפואה המערבית. ד"ר אלצ'ינה מצליח לדבר בבהירות על נושאים מרתקים ורלוונטיים לכל אחד מאיתנו, כמו – בריאות, הסיבות לחולי ודרכי טיפול, ורוח האדם הקשורה לרפואה. הספר מעורר הרבה שאלות, רצון לחקור, ובעיקר מעורר השראה גדולה לדמיין איך מטפל/רופא אמור להיות.

הממליצה – תמר בן שושן, תלמידה ומורה באקרופוליס החדשה, מרכזת את קבוצת המטפלים הרב-מקצועית – "היגאה" באקרופוליס, עוסקת בתחום הטיפולי – עו"ס קלינית-פסיכותרפיה, ומרצה בסמינר הקיבוצים.

עלות הספר: 50 ש"ח

לרכישה: (כולל שליחה עד הבית)

ניתן ליצור קשר עם אחראית הוצאה לאור –

רעות פרידמן בנייד 050-6222754

במייל reut@acropolis.org

או דרך האתר שלנו :

www.newacropolis.org.il

מי האיש?

כתבו: קרן צ'רני, יסמין פיאמנטה.
ערכה: רעות פרידמן
איירה: קורין שוורץ

אתי הילסום

מתוך הספר "השמים שבתוכי"

מגלה יותר ויותר את השקט והיציבות שבתוכה, ואת יכולתה לשאוב כוח מתוך נשמתה, ולעזור, באהבה עצומה, לכל סובביה.

ביולי 1942, יצאה הילסום מרצונה למחנה המעבר וסטרבורק, התחנה האחרונה לפני אושוויץ. אף שחבריה ניסו להניא אותה מכך, היא הבינה כי דווקא שם התכונות שגילתה בתוכה יכולות להיות לעזר לאנשים רבים כל כך, והיא חשה מחויבת לעזור להם. הילסום חיה במחנה כמעט שנה, ומכיוון שהיה לה אישור מיוחד ממועצת היהודים, היא הצליחה לנסוע מפעם לפעם לאמסטרדם, להביא תרופות ולמסור מכתבים, אך היא לא חשבה לברוח, ותמיד חזרה למחנה, חדורת תחושת שליחות לסייע לאחר.

בתהליך ההתפתחות מגלה הילסום את האלוהים שבתוכה. בתחילת הדרך היא מתארת פחדים, חרדות ובלבול כללי בנוגע למשמעות החיים ולאבדן דרך. בהמשך היא מגלה בתוכה עולם פנימי עשיר. היא נעזרת במורה שלה, ספיר, ובהוגי דעות ובפילוסופים ממזרח וממערב, שאת כתביהם קראה, והיא מפתחת אחדות עם העולם ועם עצמה.

כאשר המורה נפטר, הילסום מגלה כי הכוחות שכבשה נשארו בתוכה וכי אין לה צורך במקור חיצוני, מלבד עצמה.

היא מגלה כי היא יכולה להיות עצמאית ולהיות בעצמה מקור ידע ואהבה לסובביה. למעשה, היא עצמה הופכת להיות מורה והשראה להתגברות על נסיבות חיצוניות וגיוס הכוחות להתחבר לאחדות שמעבר לניגודים ואשר מעבר לנגלה.

מתוך הרהורי לבה:

"עליי לקבל הכול ולהיות מוכנה לכול, ולדעת שמה שקיים בתוכי אינו יכול להילקח ממני, ומתוך השלווה שבאה עם הידיעה הזאת, אוכל לנקוט את כל הצעדים המעשיים הדרושים.

אתי הילסום נולדה בשנת 1924 למשפחה יהודייה משכילה ומתבוללת באמסטרדם שבהולנד, ושם חיה, למדה ועבדה כל חייה.

בגיל 27 החלה לכתוב יומן, ובו תיארה את תהליך ההתעוררות הרוחנית שהיא חוותה, על רקע אימי הכיבוש הנאצי ושליחת היהודים למחנות עבודה, ומאוחר יותר למחנות ריכוז והשמדה.

היומנים מתרכזים בשנים 1941-1942. השנתיים המתוארות ביומן מציגות בפנינו תהליך אטי, עמוק ומשמעותי של התעוררות.

הילסום מגלה בתוכה את אלוהים, והשיחות עמו הופכות עמוקות ואינטנסיביות. במהלך הכתיבה היא מתארת את התמודדותה עם סבל, עם בלבול, עם עייפות ועם ייאוש, לצד הכרה בקדושת החיים, ביופי, בהכרת תודה ובהתמזגות עם הנצח. הילסום הייתה נחושה וייחודית בכוחותיה להתגבר על הזוועות שסביבה. לאורך הספר היא

בחי האדם יש מקום לכל אלה, לאמונה באלוהים וגם למוות הנורא."

"ברגע שאדם לומד לראות את היופי והמשמעות שבחיים, גם בזמנים כאלה, ודווקא בזמנים כאלה, הרי כל מה שקורה נראה לו נכון וצודק".

"תחושה של התמזגות עם החיים. לא עוד אני רוצה או צריכה; החיים עצומים וטובים ומרתקים ונצחיים, וכשאני שמה את הדגש על עצמי בלבד, ואני מתמרדת ומשתוללת, אני מחמיצה את נהר החיים העצום והחזק והנצחי. ברגעים כאלה – ואני אסירת תודה על כך – נושרות ממני כל השאיפות האישיות, הרעב לידע ולהבנה שוכך ואני שומעת מעליי את משק כנפי הנצח."

"יש בי אמון רב והכרת טובה על שהחיים יפים כל כך, ולכן זה רגע היסטורי: לא משום שאני צריכה לגשת עוד מעט עם ס. לגסטפו, אלא משום שלמרות זאת החיים נראים לי יפים. אני מניחה שכשאדם חי חיי נפש, ההבדל בין החיים בתוך המחנה ומחוצה לו אינו רב."

"המצוקה כאן באמת נוראה, ובכל זאת, בשעות הערב, כשהיום נסוג ומתרחק, אני צועדת בצעדים קלילים לאורך גדרות התיל ומלבי עולה תמיד התחושה – ואין מה לעשות, זה פשוט כך, זה משהו עמוק ובסיסי: החיים נפלאים ונשגבים."

בספטמבר 1943 העבירה אתי הילסום את היומן שלה לידידתה, ביקשה ממנה שתמסור אותו לקלאס סמליק, הסופר היחיד שהכירה, ועלתה על הרכבת לאושוויץ יחד עם אביה, אמה ואחד מאחיה. ב-30 בנובמבר 1943 נספתה כשהיא בת 29 בלבד.

התוצרים המשמעותיים ביותר של התהליך הרוחני שחוותה הילסום, הם התקווה, האמונה והאהבה. היא אוהבת את אלוהים ואת החיים בכל לבה, ומקדישה להם את הטוב ביותר שבה. היא נשארת אופטימית עד לרגע האחרון, ומחויבת לראות תמיד גם את הטוב והיופי שבחיים, בכל סיטואציה. השראה גדולה.

לא לדאוג ולא לחשוש, אלא לחשוב בשלווה ובצלילות דעת. ברגע המכריע אדע מה עליי לעשות."

"צריך להתנקות מכל הפסולת והזוטות של היום-יום. שתוכי יהיה משטח גדול ורחב-ידיים, שאין בו זכר לסבך השיחים הבוגדני המסתיר את הנוף. כלומר, שייכנס בי משהו מן האלוהים, וגם משהו מן האהבה."

"לפעמים אני כמהה לתא במנזר, עם מדפי ספרים שאוצרים בתוכם חכמה בת מאות שנים, וחלון נשקף על שדות דגן. ושם אתעמק במאות שחלפו ובעצמי. במשך הזמן אגיע ודאי לבהירות ולשקט. אבל זאת לא חכמה. אני צריכה להגיע לבהירות ולשקט ולאִיזון כאן, במקום הזה, בעולם הזה, כאן ועכשיו."

"המציאות היא דבר שהאדם קובע לעצמו, ועם כל הסבל והקשיים שמתלווים אליה, האדם צריך לקחת אותה על עצמו ולשאת אותה, ותוך כדי נשיאה גדל כוחו. אבל את רעיון הסבל (שאינו "סבל" ממש, שכן הסבל הוא דבר פורה ומעשיר) יש לנתץ. וברגע שאדם מנתץ את הרעיון, הכובל את החיים כאזיקים, הוא משחרר את החיים האמיתיים שבתוכו, את הכוחות שבו, ואז יש בו הכוח לשאת בסבל האמיתי, סבלו שלו וגם סבל האנושות."

"השאלה איננה: איך להימנע בכל מחיר מלהגיע למצב מסוים, אלא: איך אדם מתנהג וחי בכל מצב שהוא".

"הסבל אינו מתחת לכבודו של האדם. כלומר, אפשר לסבול בכבוד או באי כבוד. כלומר, רוב האנשים בעולם המערבי אינם בקיאים במלאכת הסבל וממירים אותה באלפי פחדים. חיים שבאלה אינם חיים: פחד, כניעה, מרירות, שנאה, ייאוש... אבל מי שמאבד חיים כאלה, הרי אינו מאבד הרבה. עלינו להשלים עם המוות ולראות בו חלק מהחיים, גם כשמדובר במוות נורא שבנוראים. אני נמצאת עם הרעבים, עם המעונים והגוססים. יום יום אני איתם, ועם זאת, אני נמצאת כאן, ליד שיח היסמין ומול פיסת הרקיע הנשקפת מחלוני.

אירועים נבחרים בסניפי הארץ

כוחה של בחירה

חוק הפעולה והתוצאה לפי המסורות המזרחיות.
מהי דהרמה? מהי קארמה? האם הכול ידוע
מראש או שבכוחנו לבחור את נתיב חיינו?
סניף קריות יום ב' \ 27.6.16 \ 20:00

סדרת ההרצאות-חיים בגובה העיניים

כוחם של החלומות בחיינו

כוחם של החלומות בחיינו
איך להעז "לחלום בגדול"? ובעיקר - איך
לממש את החלומות שלנו?

סניף ת"א יום ג' \ 28.6.16 \ 20:00

האליכמאי

על האליכמיה כעבודה פנימית רוחנית, ועל
העבודה עם החומר והרוח ככוח מניע המוביל
להתמרה ולשינוי.

סניף ירושלים יום ו' \ 8.7.16 \ 15:00

לטעום פילוסופיה

3 הרצאות קצרות מתרבויות שונות וזמנים
אחרים, על הנושא שמעסיק את כולנו מאז
ומתמיד - אושר.

סניף ת"א יום ו' \ 8.7.16 \ 12:00

פילוסופיה

מימוש עצמי

מה מביא אנשים מסויימים לממש את
הפוטנציאל שלהם ואילו אחרים נותרים
בתחושה של החמצה?

סניף כפ"ס יום ב' \ 13.6.16 \ 20:00

להיות מאושר

מיהו האדם המאושר?
האם יש פסגה נכספת עליה יושב האושר? ואולי
הוא הרבה יותר קרוב ממה שאנחנו חושבים?

סניף ראשלי"צ יום ו' \ 17.6.16 \ 15:00

"מהטמה גנדי- מנהיג של הלב"

אדם אחד ניצח את הנסיבות ושינה אותן.
האם גם אנו יכולים?

סניף באר שבע יום א' \ 19.6.16 \ 20:00

הסימליות מאחורי המטריקס

מהי המטריקס, כיצד אנו יכולים לזהות אותה בחיי היום-יום? בהרצאה נכיר את החיבור בין הסרט לבין מיתוסים עתיקים...
סניף חיפה יום ג' \ 12.7.16 \ 20:00

התנדבות

"ירק שנייה"

הפנינג אקולוגי-פילוסופי

מוזמנים להצטרף ליום שכולו סדנאות, הרצאות ויריד יד 2, שבו נבחן את הקשר בין אדם-טבע-עולם.
סניף ראשל"צ יום ו' \ 8.7.16 \ 10:00-15:00

צביעת מרכז "שלה" בק. חיים

מרכז יום לקשישים מעוטי יכולת.
 להצטרפות ופרטים נוספים:
 04-8402660

סניף קריות יום ו' \ 19.8.16 \ 9:00-15:00

מה זאת אהבה?

הרצאה על הכוח המניע של האהבה והדרך בה תוכל להיות יותר נוכחת בחינך.

סניף ראשל"צ יום ו' \ 15.7.16 \ 15:00

האומץ לשנות

ההרצאה תעסוק בדבר הקבוע ביותר בחיינו - השינוי, ובאומץ לקבל את השינוי אל ליבנו.

סניף ת"א יום ג' \ 19.7.16 \ 20:00

כוחו המרפא של הדימיון

הרצאה על סודות הדימיון האנושי: הכח ליצור, לרפא ולשנות מציאות.

סניף כפ"ס יום ד' \ 27.7.16 \ 20:00

תרבות

שר הטבעות

בהרצאה נכיר את הסמלים השונים בטריטוריה "שר הטבעות" ונלמד כיצד הם קשורים לחיינו היומיומיים.

סניף חיפה יום ג' \ 28.6.16 \ 20:00

אמנות קדושה

הרצאה על תפיסת האמנות כגשר וקשר לקדושה.

סניף ירושלים יום א' \ 21.8.16 \ 20:00

EER

יונתן ירושלמי

BE THE CHANGE!

שמחים לשותף אתכם בחלק מאירועי ההתנדבות המגוונים שלנו – הגענו, יצרנו שינוי, פעלנו בשיתוף פעולה, יצירתיות ועילות, ויצאנו עם סיפוק ושמחה! אם אתם – יחידים או קבוצות – מוכנים לעזור לאנשים ו/או לטבע, באופן חד פעמי או מתמשך, אתם מוזמנים להצטרף לפעולות ההתנדבות שלנו! ביחד – אפשר לשנות מציאות!

לקבלת ניוזלטר על פעולות ההתנדבות שלנו, ניתן להירשם במייל:

hitnadvut@newacropolis.org.il

תל-אביב – פעולת ניקיון בחוף תל ברוך

עם בוא האביב יצאנו יחד לנקות את חוף תל ברוך. זו הייתה הזדמנות מצוינת להעניק לחוף, לים ולמבקרים סביבה נקייה ונעימה יותר לקראת בוא הקיץ. הפעילות עוררה התעניינות והערכה רבה בקרב מבקרי החוף, והיוותה דוגמה חיה ומעוררת השראה לאנשים נוספים לקום וליצור שינוי בסביבתם.

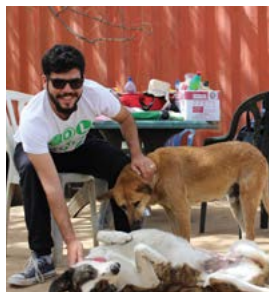
ראשון-לציון – סיפוף דירה

קבוצת המתנדבים מסניף ראשון לציון, בשיתוף פעולה עם היחידה לעבודה קהילתית בבית ים, חברו יחד לסיפוף דירה של אם חד-הורית ושלושת ילדיה. עם הרבה אהבה, שמחה ורצון טוב, צבענו, שייפנו, תיקנו וסידרנו, וזו הייתה הזדמנות נפלאה להבין שבעצם כולנו שותפים לאותו הגורל...

VOLUNT

ראשון לציון – התנדבות בכלביית "מקום של אהבה"
 הגענו יחד במרץ, מתנדבי סניף ראשון לציון ומתנדבים נוספים שהצטרפו אלינו, כדי לסייע ולתמוך בכלבייה, הדואגת ל-60 כלבים. הטיפול בכל הכלבים מצריך כוחות רבים ותחזוקה שוטפת, ואורה היא האישה שלקחה על עצמה להוביל את הפרויקט. סייענו ביעילות רבה, שיחקנו עם הכלבים המשוועים לתשומת לב ומגע והיטבנו את תנאי המחיה שלהם!

... הפעילות הבאה ...

**פעילות התנדבות ארצית
 בפארק ומקלט הקופים הישראלי**

10/6

ביער בן שמן

כמדי שנה אנו שמחים להזמינכם לפעילות התנדבות מיוחדת וחשובה בפארק הקופים. יחד נגיע לניקוט, לשפץ מתקנים ולהושיט יד לקופים הזקוקים להגנה ולתשומת הלב האנושית שלנו. לפרטים נוספים ולהרשמה אתם מוזמנים להתקשר לסלפון: 02-6221399, או במייל:

hitnadvut@newacropolis.org.il

גנדי

האיש שהלך לאור האמת

אורון בר אילן
איירה: ענבל בורד

לכתבים הודיים, כמו הבהגודגיטה, מיתוס המתאר את מלחמתו של האדם לכבוש את עצמו ואת יצריו כדי לבטא את החלק האנושי והגבוה שבתוכו. לדברי גנדי, סיפורו של גיבור המיתוס בבהגודגיטה, ארג'ונה, שימש עבורו השראה בעתות משבר וקושי. בעקבות חשיפתו לתכנים מהתיאוסופיה, החל גנדי להאמין מחדש בקיומם של דברים הנמצאים מעבר לקיום הנראה לעין. יש שיקראו לכך אלוהים, יש שיכנו זאת מהות ויש שיקראו לכך הוויה או בשמות אחרים. גנדי מציין כי בלונדון עבר חוויה מכוננת, אשר במהלכה חצה את "מדבר הסהרה של האתאיזם" לכיוון ההתפתחות הרוחנית.

גנדי החליט להיות הינדואיסט דתי. עם הזמן הלך והתחזק כהינדי, אך עובדה זו מעולם לא מנעה ממנו להיות פתוח גם לדתות אחרות. הוא ידע לראות את היופי הקיים בכל דת, ועם זאת ידע גם להצביע על הצביעות של ממסדים דתיים בארצות אחרות, כמו בהודו עצמה, בלב ההינדואיזם.

תחילת המאבק - דרום אפריקה

בעורך דין צעיר הוזמן גנדי לדרום אפריקה, על-מנת לפקח על תיק משפטי נגד איש עסקים הודי. כבר בהגיעו לדרום אפריקה, חווה מספר אירועים שהעירו בו את הצורך לפעול. האירוע הראשון והמכונן התרחש בנסיעת רכבת. בשל צבע עורו הכהה, הושלך גנדי מהמחלקה הראשונה. הכאב והפגיעה האישית היו גדולים והעלבון צרב בלבו, אך במקום להתרכז בעצמו, המקרה עורר בו את הצורך להביא צדק לאחיו ההודים שהיגרו לדרום אפריקה, ויותר מכך - לכל אדם באשר הוא. במרוצת השנים הפך למנהיג המוביל של ההודים בדרום אפריקה. כל זאת עורר בי את השאלות עד כמה אנו ערים ורגישים לעוולות שמסביבנו, ועד כמה הן מעוררות בנו את הרצון להגן על החלשים? עד כמה חוסר צדק נוגע בנו ומניע אותנו להיות אקטיביים?

בשלב זה גנדי הפך מאדם פרטי לאדם שהרחיב את הכרתו ופועל כמשרת ומקדם את האינטרס הציבורי. מדובר באדם אשר האמין שהשינוי אפשרי, ומידי יום ביקש לצאת מעורו ומגדרו על-מנת לקדם צדק וגישה חברתית אנושית לכל אדם. באחת הפעמים כתב: "אם מצאתי שאני

ב-30 בינואר 1948 נרצח מהאטמה גנדי בדלהי. הוא היה אחד המנהיגים הגדולים שהאירו את המאה ה-20 באורם, יחד עם עוד קומץ מנהיגים שבה חסרים כיום כדוגמתם - נלסון מנדלה, מרטין לותר קינג, אמא תרזה ודלאי למה.

במאמר זה אתמקד במהאטמה גנדי, אשר דרך חייו וחתירתו לאמת עדיין רלוונטיות לחיינו היום. השאלות שגנדי נגע בהן התייחסו לפערים בין מעמדות, לחומרנות ולצביעות, כפי שזיהה כבעייתיים, ואלו הובילו אותו לרצות להביא דבר-מה אחר לעולם. גנדי לא חי כמי שהאמת נמצאת בידי, אלא כמי שצועד בדרך אליה. לבו היה פתוח, והשכנוע הפנימי שלו בטוב היה בלתי ניתן לערעור. כל אלו עוררו בי השראה כאשר חיפשתי בעצמי תשובות ומשמעות לחיי.

עבורי, גנדי תמיד שימש דוגמה לאדם החוצה

"אם מצאתי שאני שקוע כולי

בשירות הקהילה, הסיבה לכך

הייתה ברצוני בהכרת העצמי.

אימצתי לעצמי את דת השירות,

מפני שחשתי כי אפשר להגשים

את האלוהות רק דרך השירות"

בכוח האהבה והרצון את המגבלות של נסיבות החיים והקשיים. הוא אף שימש עבורי השראה לחצות דברים בתוכי כשהיה צורך בכך, למשל להילחם בפחדים או ללכת בעקבות לבי, גם אם מה שאני עושה לא פופולרי בהכרח.

מי היה האיש?

מוהנדס קרמ'צ'נד גנדי נולד בהודו בשנת 1869. אביו היה מושל של חבל בהודו, ואמו גידלה את ילדיהם. גנדי מספר כי מאמו למד את האהבה לחיים ואת החיבור לקדושה, ומאביו למד על אומץ ונדיבות. עוד בילדותו הוא מתאר חיפוש אחר האמת וצורך לשאול שאלות ולא לקבל דבר כמובן מאליו. לקראת סוף נעוריו מרד במוסכמות החברתיות והגדיר את עצמו כאתאיסט.

בהיותו בן 18 נסע ללונדון ללמוד משפטים. בלונדון התוודע להלנה פ. בלבצקי, מייסדת האגודה התיאוסופית, ודרך התיאוסופיה התוודע

באוטוביוגרפיה שלו אמר גנדי, "חיי הם המסר שלי". חוזקו של גנדי לא נבע מכך שידע לדבר ברהיטות או שידע לומר משפטים חכמים, אלא מכך שחי אותם. בכל רגע הוא ניסה להיות אדם טוב יותר. גנדי לא היה מושלם; בביוגרפיה שלו הוא מדבר בכנות על טעויות שעשה. האמרה שלפיה, "מי שלא עושה, לא טועה", נכונה גם לגביו, ואין רצון לעשות אידאליזציה מדמותו. אין הוא מתבייש בטעויותיו, ועם זאת הייתה בו גם חתירה בלתי מתפשרת ללקיחת אחריות ולתיקון חולשותיו.

בחייו הוכיח גנדי את כוחו של הטוב, את העצמה השקטה אך הבלתי מנוצחת של הצדק והאמת, ומעבר לכול – את כוח השפעתו העצום האפשרי של אדם יחיד על מהלך ההיסטוריה. גנדי האמין באמונה שלמה כי אין אדם שאין בתוכו טוב, גם אם אותו טוב מכוסה שכבות רבות של שנאה ונפרדות. הוא האמין כי ניתן להילחם בחושך באמצעות הדלקת האור, מכיוון שהחושך הוא רק היעדר אור, והאור היחיד שאנו יכולים להדליק באמת הוא האור הפנימי שלנו.

בדוגמה האישית שהוא נתן בחייו, מזכיר לנו גנדי שבכל מצב, בין אם הנסיבות קלות ובין אם קשות, יש לנו תמיד יכולת להשפיע, יכולת לבחור להיות בני אדם, לגרום לשינוי ולשמש השראה לאחרים שרוצים, כמונו, עולם אנושי וטוב יותר.

**אסיים בדבריו של גנדי: "הבה
נהיה אנו עצמנו השינוי שאנו
רוצים לראות בעולם."**

שקוע כולי בשירות הקהילה, הסיבה לכך הייתה ברצוני בהכרת העצמי. אימצתי לעצמי את דת השירות, מפני שחשתי כי אפשר להגשים את האלוהות רק דרך השירות". בכך תיאר בפשטות את הפרדוקס הידוע לכל אדם רוחני: אם אתה רוצה להכיר את עצמך, עליך לצאת מעצמך ולא לשים את צורכי האגו שלך במרכז. כלומר, לעבור מאגוצנטריות לאלטרואיזם, או לפחות להתחיל בנדיבות אנושית פשוטה.

עבורי, זו השראה. כיצד מצליחים להשאיר את כל אלו בהכרה שלנו בחיי היום-יום? כיצד אפשר להימנע מהנטייה למכניות ולשגרת החיים הפרטית הסוחפת, וכיצד נוכל לזכור מה חשוב באמת? איך נוכל ליישב את הפער בין מה שאנו יודעים שצריך לעשות לבין יכולתנו ליישם זאת בפועל? גנדי הראה שאפשר אחרת.

בחזרה להודו

בשנת 1914 חזר גנדי להודו. 20 השנים שבמהלכן שהה בדרום אפריקה הפכו אותו לדוגמה ולמופת בעיני ההודים. גנדי ניצל את הניסיון שצבר בדרום אפריקה על-מנת לקדם את ההודים לשלטון עצמאי. מבחינתו, השחרור מהאנגלים היה רק הפן החיצוני של השחרור. למעשה, הוא פעל לשחרור ההודים מעצמם, מהמנטליות הפאסיבית הכנועה, מהאפליה השרירותית בחלוקה לקאסטות, מההזנחה התברואתית ועוד. גנדי קרא למאבק לא אלים, אך נחוץ, והעניק לו את השם "סאטיאגרהא", שמשמעותו בסנסקריט "לדבוק באמת".

משנת 1921, לדבריו, לא היה יותר פן אישי בחייו, היות שהוא הקדיש את כל כולו למען שירות הכלל. גנדי הפך להיות המנהיג המוביל והבולט של התנועה לשחרור הודו.

אחרית דבר

בסוף שנותיו ראה גנדי את הודו משוחררת מהאנגלים, אך את השחרור של ההודים מעצמם הוא לא זכה לראות. השנאה בין המוסלמים להינדים הלכה והקצינה והביאה לפיצולה של הודו לשתי מדינות, הודו ופקיסטן. גנדי נרצח ב-30 בינואר 1948 על ידי הינדואיסט שהתנגד לתשלום פיצויים למוסלמים.

עקרונות אקרופוליס החדשה

קידום אידאל של אחווה בינלאומית המבוססת על כיבוד המעלות האנושיות, ללא הבדל של גזע, מין, תרבות, דת, מעמד סוציאלי וכדומה.

טיפול אהבת החכמה דרך הלימוד ההשוואתי של הפילוסופיות, הדתות, המדעים והאמנויות, במטרה לקדם את הידע על האדם, על חוקי הטבע ועל חוקי היקום.

פיתוח הטוב ביותר שבפוטנציאל האנושי, תוך קידום הגשמת האדם כפרט ושילובו בחברה ובטבע כגורם אקטיבי ומודע, למען שיפור העולם.

סניפי אקרופוליס החדשה בישראל

סניף חיפה

שד' הנשיא 86 (מול מלון דן ברמל)
טל' 04-8381610

סניף ירושלים

שבטי ישראל 24
טל' 02-6221399

סניף כפר סבא

רח' ויצמן 89
טל' 09-7665799

סניף קריות

שד' גושן 83, קריית מוצקין
טל' 04-8402660

סניף ראשון לציון

רח' תרמ"ב 22 (בצמוד לתחנה המרכזית הישנה)
טל' 03-9561002

סניף תל אביב

רח' ריב"ל 5
טל' 03-5104426

סניף באר שבע

עולי הגרדום 12
טל' 054-5826732

אקרופוליס החדשה הינה ארגון לפילוסופיה מעשית בדרך חיים, אשר הוקם בשנת 1957 בארגנטינה ופועל כיום בלמעלה מ-60 מדינות ברחבי העולם.

בשנת 1986 נפתח הסניף הישראלי הראשון, על-ידי מר פייר פאולין. כיום לומדים באקרופוליס החדשה בארץ מאות אנשים הפועלים ותורמים לחברה ב-8 מרכזים.

אקרופוליס החדשה אינה שייכת לשום דת, אינה מעורבת בפעילות פוליטית, וכל אדם יכול לקחת חלק באופן חופשי בפעילויותיה. הפעילות שלנו מתקיימת בשלושה שלבים, בהם אפשר להשתתף לפי העדפה והתאמה: **שלב 1** - כל מי שמוצא עניין בלימודים, ובוחר ללמוד את הנושאים הנלמדים בקורסים הרצאות שלנו.

שלב 2 - מי שבוחר להיות חבר בארגון, כדי לקחת חלק בפעילויות התרבות וההתנדבות, ולחיות את הפילוסופיה בדרך חיים.

שלב 3 - מי שמבקש לא רק להיות פילוסוף, אלא להיות תלמיד. כלומר, לעשות תהליך אישי של עבודת מורה-תלמיד כדי שהיה נהוג בבתי הספר העתיקים.

פילוסופיה

תוכנית לימודים אחידה בכל סניפינו ברחבי העולם שמקורה בלימודים שהתקיימו בבתי ספר של חכמה בתקופות שונות בהיסטוריה.

תרבות

אנו יוצרים אמנות ועוסקים בה ככלי על מנת לגעת בלבותיהם של האנשים, לעורר ולהזכיר לאדם מיהו ומה הוא יכול להיות.

התנדבות

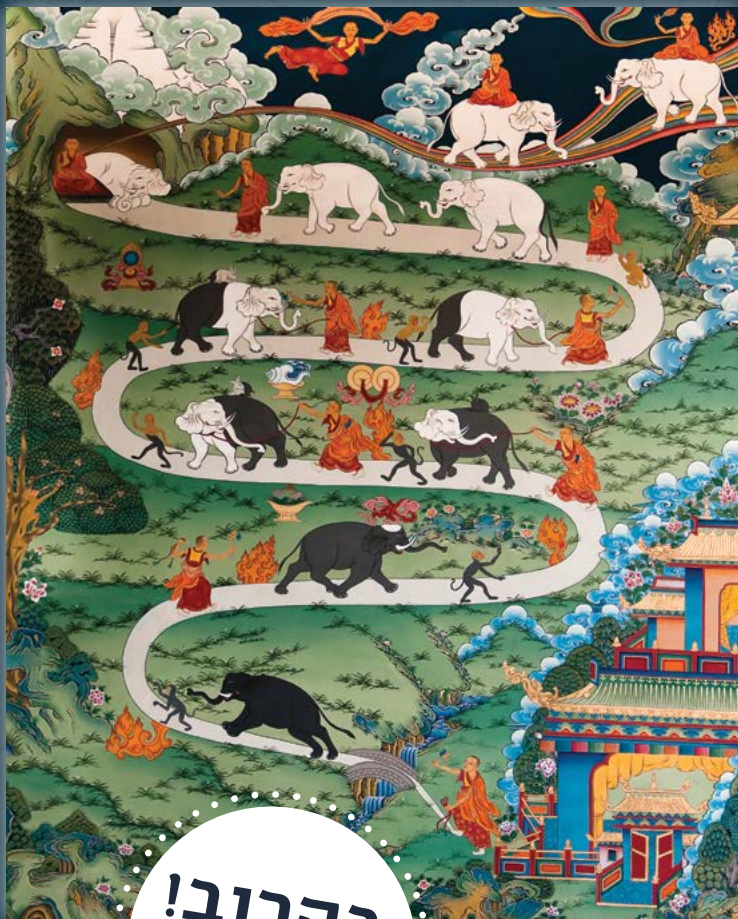
קבוצת המתנדבים שלנו מקיימת פעילויות למען הסביבה והקהילה, המתבססות על ערכי הנדיבות, הסובלנות והאחוה. גם מי שאינו חבר באקרופוליס מוזמן להצטרף לפעילויות השונות.

אמנות הריכוז

בין המסרונים, הקפיצה המהירה בין הוואטסאפים, הזיפזופ
הטורדני בין הערוצים – כמה חסרים לנו ריכוז וסבלנות.

מסתבר שניתן לפתח אותם!

ספרון זה, קטן אך מרוכז, מציע תרגילים פרקטיים, לצד הבנה
פילוסופית עמוקה, על מהות הריכוז וכיצד ניתן לפתח אותו.

בקרוב!

מהדורה בעברית
בסניפי אקרופוליס החדשה